

שורשיו בשמיים ופירותיו על הארץ...

מראת ידע 10/2018 ד"ר ברכה קליין תאיר

תארו לעצמכם לרגע כי השלם שאתם, מלוא הפוטנציאל שאתם, העוצמה שאתם, האמת שאתם, היכולת הכול יכולה שאתם, קיימים ונוכחים כאן ועכשיו בתוך גרעין מהותכם, אשר משקף את השורשים = נקודת המוצא מימנה יצאתם לדרך שנקראת "חיים" = התנסות, צמיחה, התחדשות, השתנות. איך מתחברים מחדש עם שורשים אלה והופכים ליצורי אנוש אמיתיים ועוצמתיים על הארץ? לארגונים תודעתיים ומשפיעים על הארץ?

מאחר ותהליכים שלנו לגבי: **בריאה – יצירה – עשייה/ החלטות** הינם קריטיים להתפתחות שלנו כיצורי אנוש אמיתיים, להצלחת הארגונים שלנו, ליצירת משמעות שמניעה תנועת טיפוס, אני מבקשת במראת ידע זו לצאת מהקונספטים המוכרים ולנסות להבין תהליכים אחרת, או את מערכת היחסים בין שורש לזרע.

רבנו אוחזים בתמונה קונספטואלית ליניארית שמספרת כי בתהליכי **היצירה – עשייה/ החלטות** שלנו, תחילה מגיע הזרע ולאחר מכן נובט השורש. זו תמונת מיקרו של מציאות אשלייתית שמייצגת מוח מיקרו, תודעת מיקרו. מציאות מאוד מצועפת, מכוסה, סודית ("חור מנעול") בה אנחנו רואים זרע, אך לא רואים את החיבור שלו אל שורשי העולמות של מעלה. אנחנו יודעים את תנועת השבבול שלו לפיה תחילה הוא מכה שורש ארצי ולאחר מכן מביא לידי קיום את הצורה, התוכן, ההגדרה: אותנו, את הארגונים שלנו, את המערכות החברתיות וכד', אבל לא יודעים את חוק ההשתקפות 1:3:1 (הכול משתקף מהאחד לשלושה קדקודים, אלה מתכללים לאחד ושוב משתקפים = השתלשלות

העולמות). כאשר אנחנו נצמדים לתמונה החזותית הזאת; תחילה זרע ולאחר מכן שורש, אנחנו רואים יצירה חושית מוגבלת, מכאנית, נפרדת, שבעצם משקפת פוטנציאל מזערי בלבד, סימפטומים, התואם את "חור המנעול" התודעתי. איננו מודעים לאדירות שאנחנו, ליכולת הכול יכולה שקיימת בנו, לאמת הגדולה. חוסר הבנה זו הביאה אותנו לבזבז כמיליארד שנים בקיום מצומצם בתוך חומר – מוות. לבזבז משאבים רבים כדי להגיע עד הלום.

אלא שכעת, עם פתיחת שערי שמיים (התוכנית לאבולוציה השתנתה), המציאות הקיומית שלנו הופכת לסוערת, אלימה, שלילית, מפתיעה. אנחנו מתחילים להיחשף לאמיתות שברובן הפוכות למוכר ולידוע, מתחילים לחוש במארג שמחבר הכול יחדיו, מתחילים להבין את חוקי הבריאה אשר משפיעים עלינו ביום יום, מתחילים להבין את תכלית קיומנו. אנחנו מתחילים להבין כי המציאות בה אנחנו קיימים היא רק מדיום מבחן בו עלינו להסיר את הצעיפים המערטלים את תודעתנו, לפתוח את הארכיבים המוצפנים, לגלות אמיתות, לאסוף עוצמה לעוצמה, לטפס ולחזור אל נקודת המוצא – השורש העליון.

כלומר, אנחנו חייבים להפוך את התמונה על מנת לצאת ממדיום ההישרדות ולעבור למדיום האמיתי (מדיום האמת). עלינו לצרף לנוסחה מרכיב שמשפיע דרמטית על היצירה – עשייה שלנו: והמרכיב הוא **בריאה!** כי רק בריאה מאפשרת לנו את החיבור אל השורשים שברקיע – נקודת המוצא שלנו, המקור השלם, מלוא הפוטנציאל שלנו, העוצמה, האמת, היכולת הכול יכולה, ומימנה לקבל את ההשתקפות של הענפים והפירות במדיום ארץ. זו תמונת מאקרו שמתארת חיבור לשורשי הדברים ולא לסימפטומים.

[חומר למחשבה](#): כדי להתחבר אל הבריאה, עלינו להתחבר אל היכולת האוטופואטית שקיימת בתוכנו לברוא את החדש כל יום מחדש.

כדי להתחבר אל יצירה, עלינו להתחבר אל היכולת של הלוליון שקיימת בתוכנו.
כדי להתחבר אל עשייה, עלינו להתחבר אל היכולת של המטפס שקיימת בתוכנו.

הכול מחובר אל השורשים העליונים שמשמשים מעין מעיין נובע של פוטנציאל. כל ההזנה, המחשבות העילאיות, ההשראה, היצירתיות, ההשפעות שאנחנו מקבלים ("הדלק"), באות מהשורשים. לכן הבריאה כולה, ממאקרו למיקרו, וממיקרו למאקרו, הינה אוטופואטית (self-creation). הכול נברא, נוצר, נובט מתוך נקודת המרכז – השורש העליון ומשתקף בזרע = בגרעין המהות של הדבר, רק מצועף בהתאם למדיום העשייה/הקיום.

זו בעצם המשמעות של האמירה המפורסמת "כפי שלמעלה, כך למטה" (היא מיוחסת לאל הרמס במיתולוגיה המצרית שאמר: "כלמעלה כן למטה, כבפנים כן בחוץ"... "המאקרו קוסמוס הוא המיקרוקוסמוס"). הכול מושלך, מואצל, משתקף מאותו שורש עליון, ובנתיב ההתגלמות השורש הופך לזרעים של עולמות, מדיומים, דומם – צומח – חי – אדם שונים (אנרגיית חומר). מכאן שהאלוהות – היקומים – האדם שווים הם. מבנה הבריאה שווה למבנה גוף האדם. החוקים הקוסמיים והסדרים דומים לחוקים ולסדרים על פיהם פועל הגוף והקיום שלנו. ההבדל היחיד הוא הסרגל: השלם

מול הפרקטל... העוצמה מול החלקיק... המוחלט מול היחסי. לכן טען הרמב"ם, אם נלמד אותנו נכיר סודות בריאה.

מהו השורש העליון ממנו הבריאה כולה התחילה?

זהו מדיום ניטרלי. מרכז הקיום המוחלט שאין בו אנרגיה, אור, או חומר... **אלא משמעות (0)**. יש בו אהבה. יש בו נשימה שהיא מהות הדברים. זהו בית המקדש של המסתורין, של מקור מוצאנו אליו עלינו לחזור, של פוטנציאל אינסופי שמבקש להתממש. נקרא גם "הקיים באחדות".

הכול; אנרגיה, נשמה, אטום, חומר, דומם, צומח, חי, אדם, פרויקט, ארגון, מדינה, זוגיות וכד', נבראים ממרכז זה. כאשר נוצרת משמעות כלשהי, פוטנציאל המשמעות מואצל (ננשף) אל המדיומים המתאימים תוך כדי הסתחררות (תנועה צנטריפטלית, רקורסיבית ימינה, מהחוץ פנימה). בדרכו הוא משנה את צורתו לחומר גולמי של דבר מה (בריאה). הוא ממשיך בהסתחררות עד שהחומר הגולמי הופך לזרע/גרעין מהות של כלי/גוף נדרש (יצירה). ואז, החיים מתחילים = עשייה אבולוציונית שגם היא מסתחררת (צמיחה, התחדשות, השתנות) על פי תוכנית מוגדרת מראש הטמונה בתוך הזרע/גרעין המהות. אלא שהפעם ההסתחררות הפוכה (תנועה צנטריפוגלית, רקורסיבית שמאלה, מהפנים החוצה). זו תנועה בין אינות לקיום ובין קיום לאינות שמאפשר את הטיפוס. כלומר, באנו מאי קיום = אין אני-עצמי אלא רק משמעות/נשימה... וחוזרים לקיום מוחלט מבעד למסע בין קיום/כוליות = אני-עצמי הקיים ביחד עם המהות (להחיות), לבין אינות = לאיין את האני-העצמי/האגו (להמית).

אם נחזור ונסכם בשביל הנהירות:

שורש עליון הוא המקור, מלוא הפוטנציאל, המעיין הנובע, הנקודה השלמה, המשמעות, האהבה, הנשימה, המהות של הכול (מהות נקבית). הוא תודעה ניטרלית (האל) ממנה הכול נובע, משתקף, מואצל.

זרע נוצר כאשר הפוטנציאל מתחיל לשכפל את עצמו, להידחס ולשנות צורה, למשל לזרע אנרגיה טבעית שמורכבת מאנרגיה חיובית/רוחנית/חסד (+), או מאנרגיה אדוניתית/שלילית/דין (-), או למשל לזרע הנשמה (חי/אדם) שמורכבת מהאם העליונה (רוחנית) ומהרוח העליונה (אדוניתית), או לזרע של דומם, צומח על סוגיו השונים. מה שמחבר הכול לזרע שלם של דבר מה היא המחשבה, המשמעות שבאות מהשורש העליון. לכן נאמר שלכל הקיים יש שורש.

דוגמה:

שורש עליון, מקור: אדם

גזע: אינדיאני, שחור, צהוב, לבן...או האלים

זרע: אוטונום עם תוכנית פרטנית, לצד הכללית, לאבולוציה התואמת את מדיום הקיום

כלומר, כל הקיים בבריאה, מהחלקיק הקטן ביותר ועד לחלקיק הגדול ביותר, בא מהשלם, מהשורש, ממעיין הפוטנציאל. ירדנו למדיומים שונים בתוך "כלי" (זרע) ולכן הופרדנו, כדי שנוכל לעשות אבולוציה במו ידנו ורגלנו (לצמוח, להתחדש, להשתנות, להביא פירות) ולהעצים את כול הקיים בדרך חזרה אל נקודת המוצא.

הצעדים בכול תחומי הבריאה – יצירה – החלטות שלנו:

1. להגדיר משמעות מהותית אותה אנחנו מבקשים להביא
2. להגדיר תכלית משמעותית אותה אנחנו מבקשים להשיג
3. ליצור WE שמאין ניגודים ומאחד הפכים ובכך יוצר פלטפורמת טיפוס בתוך יחסים
4. למשוך ביחד פוטנציאל מאוקיינוס השורש העליון (חוללות המוח – המחשבה – התודעה)
5. לברוא/להמציא את הרעיון, את היצירה
6. ליצור תוכנית קונקרטיית - החלטה (זרע, כלי, DNA)
7. להוציא מהכוח אל הפועל – עשייה

כאן אני מבקשת להתעכב על סעיף 3 שלעיל: כדי להתחבר אל השורש העליון, עלינו להיפרד מהנפרדות, להתחבר פנימה והחוצה, לבנות עוצמה של WE = פלטפורמה מוכללת שהיא איין הניגודים ואיחוד ההפכים בתוכנו וביחסים שלנו כאן מאוד חשובה "עבודת צוות" שבנויה על מרחבי שותפות ולא שיתופיות (על כך תקראו [במראת הידע](#) על מרחבי שותפות). "יצור האנוש שהנו נשימה בתוך חברה, כנשימתו של ALLAH, חייב להשיג את התודעה הכוללנית הזאת. כי כל עוד נשאר הוא במחשבותיו הפרטניות, לעולם לא יצליח לחזור לנקודת המוצא" ("ספר הידע"). זו מטרה בהחלט מאתגרת היום, במיוחד לאחר שחוינו במשך אלפי שנים את פרדיגמות "השבט" ו"האינדיבידואל".

וגם על סעיף 4 שלעיל: מאחר והתודעה מגדירה כמה רחוק נסכים לשחות באוקיינוס השפע - בריק השמיים בו שוכנות רפליקות כמיקרו חלקיקים, של כל הציוויליזציות מכל הזמנים, ולהיפגש עם הנקודה במרכז שהיא השורש העליון, עוצמת ה- WE הכרחית וקריטית ליכולת שלנו לפתח תודעה אוניברסלית – תודעה ניטרלית. ככול שנסכים להיפרד מהחוף המוכר והבטוח ולהיכנס למים, נוכל

לאסוף את הרפליקות (שפעם ידענו), להעשיר את המילון הפנימי, לפתוח צופנים, לאחד פנים (לאסוף עוצמה לעוצמה), להתעצם, לטפס, לגלות סוד ולהתקרב לאמת-כל. לכן, ריק השמיים/האוקיינוס נחשב לים העמידה בניסיון שלנו. זו התוכנית לאבולוציה.

כול הצעדים נלקחים תוך כדי הסתחררות, תחילה ימינה ולאחר מכן שמאלה (בדומה לנשימה). אם הסחרור ייעצר, הכול יתמוטט. יחד עם זאת חשוב לזכור שבתוך כל ההסתחררות הזאת רק דבר יחיד נשאר קבוע - **אבן בניין** שאינה מסתחררת והיא הנשמה/המהות של כל הדברים (האלוהות).

תהליכים מחזוריים אינם ייחודיים רק לנו או לעולמנו כמו עונות שנה, חודשים, מחזורי צמיחה, חיים ומוות, חילוף חומרים וכד', אלא לבריאה כולה. גם באטומים, האלקטרונים סובבים שוב ושוב סביב מרכז משותף שהוא גרעין האטום. כך גם כדור הארץ שמסתובב שוב ושוב סביב השמש, הירחים סובבים שוב ושוב סביב פלנטות, השמש עצמה סובבת שוב ושוב סביב מרכז הגלקסיה שלנו וכך גם שמשות אחרות סובבות אף הן סביב מרכזי הגלקסיות שלהן וכן הלאה. כך גם מחולל המוח שלנו, מסתחרר על מנת להפיק אנרגיה שמולכת לתאים.

ההסתחררות מאפשרת לנברא לפתוח צופנים, לקלף מסכות וצעיפים, לגלות פנים, לאסוף עוצמה לעוצמה, עד שישלים את התוכנית הייחודית לו במו ידיו ורגליו ויהיה ראוי לחזור אל המקור. כי כול צורת אנרגיה שמביאה את צורת החומר, נמצאת בהשתנות תמידית (בשינוי צורה), בזיכור תמידי עד שכול הנראה, החש, המרגיש, החושב, המוגדר נעלם, מתקלף, ונשאר רק "הקיים באחדות" = משמעות.

• מה המתתי ביממה האחרונה?

הערה אישית:

הסביבה הקיומית, העסקית, השלטונית, הארגונית, החינוכית וכד', היא כלום מלבד להיות אוקיינוס של פוטנציאל. כלומר, במקום לראות מתחרים, אויבים, זהויות, מוצרים, או בקיצור, במקום לראות בסביבה צורה ותוכן, תנסו לראות רק פוטנציאל להמשך הצמיחה, ההתחדשות וההשתנות שלכם. תראו אוקיינוס שעליכם להגיע אל הנקודה במרכז שלו.

שלכם,

ד"ר ברכה קליין תאיר